

Τα διαμάντια της Δόμνας

Ευδοκία Ποιμενίδου

Τα διαμάντια της Δόμνας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

Ελληνική Λογοτεχνία

Τα διαμάντια της Δόμνας

Ευδοκία Ποιμενίδου

1η έκδοση: Θεσσαλονίκη, Ιούλιος 2019

ISBN: 978-618-5271-76-3

Copyright © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

Επιμέλεια Έκδοσης: Ιωάννης Τσαχουρίδης
Μακέτα-Επιμέλεια Εξωφύλλου: Θάλεια Φωτάκη
Φιλολογική Επιμέλεια: Αρετή Μπάρλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

ΣΤΡ. ΕΞΑΔΑΚΤΥΛΟΥ 5, 546 35 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τηλ./Fax: 2310.248272, e-mail: grafima@grafima.com.gr

www.grafima.com.gr ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η ολική ή μερική αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό και ηχογράφησης, ή όπως αλλιώς, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

*Αφιερωμένο
σε όσους ξεριζώθηκαν
χωρίς να το αποφασίσουν από μόνοι τους,
αλλά επειδή η ιστορία
αποφάσισε να τους παιδέψει.*

Σαράντα Εκκλησιές 2013

Η Χιλμιγιέ άνοιξε τα μάτια. Αναρωτήθηκε τι ώρα να ήταν και άλλαξε πλευρό. Ο ύπνος της εδώ και χρόνια ήταν λιγοστός και με διακοπές. Τα αναπάντητα ερωτήματα των τελευταίων χρόνων ζητούσαν εξηγήσεις. Γιατί ζει; Πόσο ακόμα; Τι αποστολή είχε να φέρει σε πέρας; Η ζωή της είχε κάνει τον κύκλο της. Δεν υπήρχε τίποτ' άλλο να περιμένει εκτός απ' το μεγάλο ταξίδι. Τα παιδιά και τα εγγόνια της παντρεμένα και φευγάτα. Τα αδέρφια της από χρόνια στον άλλο κόσμο, των σκιών. Κι αυτή εδώ, να παλεύει να δώσει εξηγήσεις σε καθημερινά ερωτήματα.

Το όνειρο ήρθε πάλι ζωντανό στη θύμησή της. Τι παράξενο όνειρο. Γιατί επιμένει να την επισκέπτεται ξανά και ξανά; Τι να σημαίνει; Κοίταξε προς το παράθυρο. Νύχτα ακόμα. Τα φώτα του δρόμου ήταν αναμμένα. Έκανε πέρα τα σκεπάσματα και σηκώθηκε. Τράβηξε στην άκρη τη χοντρή κουρτίνα και κοίταξε τον ουρανό. Το αστέρι της αυγής δεν είχε φανεί ακόμα, αργούσε να ξημερώσει. Γύρισε στο λιγοστό φως, που έμπαινε από το παράθυρο αγνώστου της χοντρή κουρτίνα και αναζήτησε το βιβλίο. Το βρήκε στο κομοδίνο της, στο συρτάρι, εκεί που το είχε φυλαγμένο όλα αυτά τα χρόνια. Το ακούμπησε στην ποδιά της, το

άνοιξε. Το ξεφύλλισε, προσπάθησε να δει τις εικόνες, μα το λιγοστό φως και τα γεροντικά της μάτια δεν βοηθούσαν. Το έκλεισε, χάιδεψε το εξώφυλλο και έμεινε για ώρα με το βιβλίο στην αγκαλιά της, παραδομένη στις σκέψεις. Οι αναμνήσεις, χωρίς να ζητήσουν την άδεια, όρμησαν και την κατέκλυσαν. Οι εικόνες, στο μισοσκόταδο πρόβαλαν πολύχρωμες, καθαρές, απαιτητικές για ξεκαθάρισμα παλιών λογαριασμών. Τι έγινε; Πώς έγινε; Γιατί; Προπαντός αυτό το γιατί πόσο συχνά τη βασάνιζε! Ευχήθηκε να ήξερε ανάγνωση, να ήξερε να ξεδιαλύνει τα γράμματα και να τα εξηγεί. Θα μπορούσε τότε να διαβάσει το βιβλίο, να γράψει γράμματα και να πάρει νέα από πρόσωπα που της έλειπαν για χρόνια, πρόσωπα αγαπημένα που χάθηκαν και δεν υπήρξε τρόπος να επικοινωνήσει μαζί τους. Αναστέναξε. Τίποτα δεν γίνεται πια! Ίσως πριν από χρόνια θα μπορούσε να γίνει κάτι. Δεν έγινε τότε και τώρα είναι αργά.

Δεν ήξερε να διαβάζει, δεν έμαθε ποτέ. Μόνο τις εικόνες κοίταζε όποτε η νοσταλγία την οδηγούσε να το πάρει στα χέρια της. Την ιστορία που υπήρχε στο βιβλίο όμως την ήξερε. Την είχε ακούσει πάμπολλες φορές πριν από χρόνια. Δεκάδες χρόνια πριν. Πόσα αλήθεια; Προσπάθησε να λογαριάσει αλλά έχασε το μέτρημα. Αύριο θα ρωτούσε τον γιο της. Αυτός ήξερε να τα βρίσκει με ευκολία. Αν και κόντευε πια τα ογδόντα κι ο ίδιος, κατάφερνε να υπολογίζει με ακρίβεια τα χρόνια της μάνας του και τα γεγονότα, όπως η ίδια του τα είχε αφηγηθεί, να τα βάζει σε σωστή χρονική σειρά. Τη διόρθωνε όταν έκανε λάθος και άλλαζε

τη χρονική στιγμή σε ένα ιστορικό γεγονός. Ήξερε αυτός, διάβαζε βιβλία και εφημερίδες, είχε βγάλει και το σχολείο, όπως και τα αδέρφια της. Μόνο αυτή δεν έμαθε ποτέ της να διαβάζει. Παλιά, όταν ήταν μικρή δεν την άφησε ο πατέρας της να πάει στο σχολείο. Ύστερα ήρθε η παντρεία, τα παιδιά, πού χρόνος να μάθει, παρ' όλο που θα το ήθελε. Τέλος συμβιβάστηκε, λογάριαζε ο γιος της γι' αυτήν. Ήξερε καλύτερα κι απ' την ίδια το πότε γεννήθηκε, το πότε παντρεύτηκε και πότε γέννησε το κάθε της παιδί. Της θύμιζε συχνά πως φέτος θα έκλεινε τα εκατόν έξι. Η Χιλμιγιά δεν τον πολυπίστευε. Του έλεγε πως τα παραλέει. Ποιος ζει εκατόν τόσα χρόνια;

Αναστέναξε ξανά και στράφηκε προς την ανατολή. «Μόνο ο Αλλάχ ξέρει», μουρμούρισε. Αν αυτός θέλει να ζήσεις εκατόν έξι χρόνια η και παραπάνω, τότε θα ζήσεις. Ίσως, αυτό το όνειρο που της έστειλε ξανά και ξανά να ήταν προφητικό. Έβλεπε χελιδόνια να πετούν πάνω απ' τη θάλασσα, να κάνουν ελιγμούς ξυστά στο κύμα και τα φτερά τους να αγγίζουν τα γαλάζια νερά. Ύστερα, έβλεπε μια κούνια στο λόφο με τις μουριές. Και πάνω στην κούνια ένα άγνωστο κορίτσι. Να κουνιέται και να φτάνει στα σύννεφα. Και να φωνάζει: «Έλα, Χιλμιγιά, έλα να σε κουνήσω κι εσένα!» κι εκείνη σημασία να μη δίνει στο κορίτσι στην κούνια, που τόσο της άρεσε να κουνιέται, και να κάθεται στο γρασίδι και να ξεφυλλίζει το βιβλίο. Και στο χέρι μια κατακόκκινη παπαρούνα από εκείνες που φύτεωναν κάθε άνοιξη στο λόφο με τις μουριές. Τα χελιδόνια είναι μαντάτο

από ξενιτεμένο και το κόκκινο γρήγορο. Το ήξερε αυτό. Η κούνια όμως; Τι σήμαινε; Και το βιβλίο; Μήπως η παιδική της φίλη της έστειλε μήνυμα; Και αν ήταν αυτή που κουνιόταν, θα έλεγε πως η νοσταλγία είναι που μετατρέπεται σε όνειρο. Μα το κορίτσι είναι άγνωστο. Κι αυτή, η ίδια η Χιλμιγιέ, είναι γριά, όπως είναι στ' αλήθεια.

Έβαλε το βιβλίο στη θέση του και ξαναγύρισε στο κρεβάτι. Έξω η νύχτα κρατούσε. Δεν ήταν ακόμα η ώρα να σηκωθεί. Θα ανησυχήσει και τους άλλους, θα αναστατωθούν άδικα. Γύρισε στο κρεβάτι της και σκέφτηκε για πολλοστή φορά τα παλιά, τα παιδικά και εφηβικά της χρόνια. Τελευταία όλο αυτά σκεφτόταν και μονολογούσε. Και τι δεν θα 'δινε να μπορούσε να αλλάξει τα άσχημα γεγονότα της νιότης της. Να μην ξεριζωθούν τόσο άνθρωποι, να μην χάσει την καλύτερη φιλενάδα της, να μην είχε γίνει ποτέ πόλεμος. Εάπλωσε και τράβηξε τα σκεπάσματα ως το σαγόνι. Έκλεισε τα μάτια με την ελπίδα να κοιμηθεί λίγο ακόμα. Προσευχήθηκε βουβά να έρθει ο ύπνος να την απαλλάξει από τις σκέψεις. Ακόμα και ο θάνατος ήταν καλοδεχόμενος. Είχε προετοιμάσει την ψυχή της εδώ και χρόνια. Κάθε βράδυ, μετά την προσευχή της έλεγε ψιθυριστά: «Θεέ μου, είμαι έτοιμη. Εσύ ξέρεις».

Σαν ξημέρωσε και το παράθυρο το φώτισε η μέρα, η Χιλμιγιέ σηκώθηκε και πήγε να βρει τη νύφη της, την Αϊσέ. Σήμερα το δίχως άλλο θα της μιλούσε για το όνειρο που είχε δει τόσες φορές. Θα της ζητούσε να το ξεδιαλύνει. Είχε θείο χότζα η Αϊσέ και ήξερε από όνειρα και σημαδιακά.

Κάτι θα είχε να της πει, να εξηγήσει τα σήματα του ασυνείδητου, να την παρηγορήσει. Την βρήκε στην κουζίνα να ετοιμάζει το πρωινό της οικογένειας.

«Τι σηκώθηκες, μάνα, απ' τα άγρια χαράματα;» ρώτησε δίχως να γυρίσει. Η Χιλμιγιέ καταλάβαινε πως η γυναίκα του γιου της δεν την ήθελε στα πόδια της και προτιμούσε να τη βλέπει μόνο τις ώρες του φαγητού.

«Θα σου πω τι ονειρεύτηκα και να το εξηγήσεις. Εσύ τα καταλαβαίνεις αυτά τα θεόσταλτα. Όταν μπορέσεις, φτιάξε κι έναν καφέ, να δούμε και το φλιτζάνι».

Η Αϊσέ χαμογέλασε, μαλάκωσε τη στάση της και γύρισε στην πεθερά της. Έσβησε το μάτι και έβαλε το μπρίκι για καφέ. Μπορεί να την ενοχλούσε ώρες ώρες η παρουσία της πεθεράς της, όμως της έδειχνε τον απαιτούμενο σεβασμό και μερικές φορές την διασκέδαζε η αφέλεια της αιωνόβιας γριάς.

«Τι σου μήνυσε πάλι στον ύπνο ο προφήτης;» ρώτησε. Η Χιλμιγιέ της αφηγήθηκε το όνειρο και δεν παρέλειψε να τονίσει ότι το έχει δει τρεις ή τέσσερις φορές, δεν θυμόταν ακριβώς τον αριθμό.

«Τα χελιδόνια είναι μαντάτο από ξενιτεμένο ή μουσαφίρης από μακριά. Και γρήγορα. Αυτό δείχνει το κόκκινο λουλούδι. Η κούνια όμως με μπερδεύει. Αν είχαμε παιδί ανύπαντρο, θα έλεγα πως είναι προξενιό. Μα τα παιδιά μας όλα παντρεμένα είναι. Τώρα το βιβλίο, αυτό δεν ξέρω πώς να το εξηγήσω. Ίσως κάτι θα μάθεις που λαχταρούσες καιρό, κάτι θα ξεδιαλύνει». Η Χιλμιγιέ δεν μίλησε, δεν ικα-

νοποιήθηκε με τις εξηγήσεις. *Αυτά τα ήξερα κι εγώ, σκέφτηκε.*

Ήπια τον καφέ της και γύρισε το φλιτζάνι. Ύστερα περίμενε τη νύφη της να τελειώσει τις δουλειές για να της το διαβάσει. «Μουσαφίρης από μακριά και από παλιά», ήταν η ετυμολογία της Αϊσέ και η Χιλμιγιέ σκέφτηκε πως κανένας δεν περιμένει από μακριά. Όσο για τους παλιούς, μάλλον δεν ζει κανένας τους πια. Στη σκέψη αυτή, όταν θυμήθηκε τα αδέρφια, ξαδέρφια, ακόμα και τον μεγάλο της γιο που ξεπροβόδιζε στον άλλο κόσμο, η Χιλμιγιέ ένιωσε πως την ξέχασε ο Θεός, ή ο χάρος, δεν ήταν σίγουρη.

«Ωχ, λελέ, απέθαντη έγινα», αναστέναξε και έσυρε το βήμα της, αφήνοντας τη νύφη της στην ησυχία της.

